33ste jaar. — Nr 85. Zaterdag 17 Juli 1886.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, 17 JULI.

M. Jules MALOU

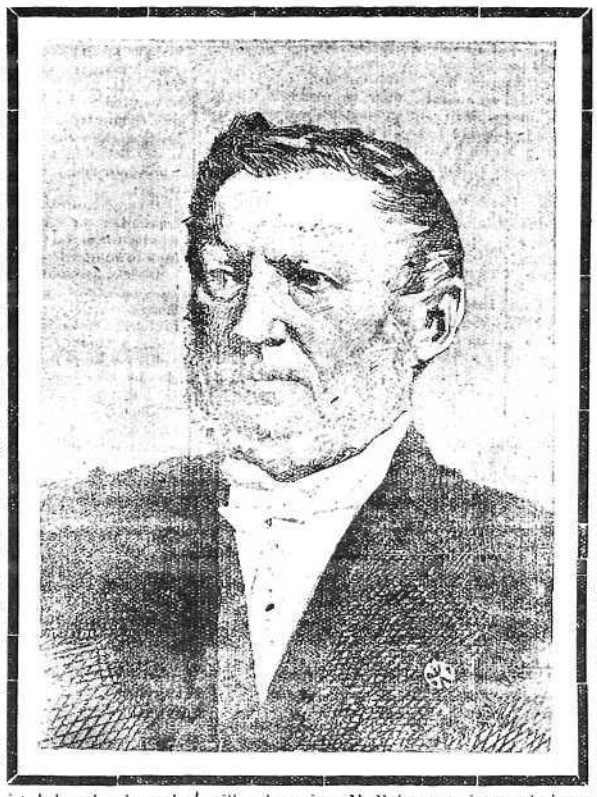

De dagbladen houden zich allen met den overleden Staats-minister M. Malou bezig. Hier ten minste erkennen de liberale bladen dat zij voor een leven staan, dat een grooten invloed heeft uitgeoefend op de lotsbestemming van België.

Om het leven van M. Malou te beschrijven zou men gansch een boekdeel moeten vullen, en daartoe is het oogenblik nog niet gekomen ; daartoe is er een lang nadenken, zijn er vele opzoekingen en is er een hooggeplaatste geest noodig.

Een aantal geestige woorden, en die tevens een diepen politieken zin hebben, zijn door M. Jules Malou in de wereld gebracht en zullen er in aangeteekend blijven. Een dezer werd gezegd, toen de koning twee ministers uit zijn ministerie wegzond, om aan de brusselsche *voyoucratie* te gehoorzamen. M. Malou ging naar het hof; hij vond woorden, die naar een verwijt zweemden, toen hij vernam dat deze verwijdering beslist was zonder zijne voorkennis, hij, die de verantwoordelijke president was.

« Sire, zegde hij, sprekende van het gezag, ik heb er genoeg van. »

Inderdaad, de man was niet beloond volgens de diensten die hij had bewezen. Hij moest op dat oogenblik een dieper afkeer van het gezag hebben dat door de straat zoo roekeloos onder den voet werd getrapt.

∴

In zijn bijzonder leven was M. Jules Malou, de eenvoudigste man der wereld. Zijn hof, zijn fruitboomen, zijne verzamelingen, zijn werkhuis waar hij timmerde en schaafde, waren voor hem een paradijs. Op zijn uiterlijk geoordeeld, zou men gezegd hebben dat hij een eenvoudig buitenburgemeester was

Dat gemis van decorum verliet hem zelfs niet in zijn kabinet van minister. Wij herinneren ons altijd hem daar eens aangetroffen te hebben, gekleed in zijn langen zwarten jas, den bril voor op de punt van den neus geplant, en ons over de glazen heen, met dat levendig en flikkerend oog, dat van helderheid des geestes getuigde, aanstarende.

Hij ging, of liever hij slofte al klappende, heen en weer, verloor geen woord van het gesprek, doch toonde eene welwillendheid, die totaal vrij was van alle *pose*. Iets dergelijks vooral was hem onbekend, wel verschillend van M. Frère, die altijd als een Jupiter poseert.

Als kristen heeft de liberale pers, die geerne de kristene gevoelens bij een man van talent loochent, hem als een scepticus, als een twijfelaar willen doen zien : M. Malou was integendeel een rechtgeloovig katholiek, en in zijnen huiskring werden die gevoelens onbeperkt vereerd.

Eene zijner dochters is zuster van het H. Hart te Jette ; zijn eenige zoon is leeraar der zesde bij de paters-Jesuiten. De goede werken waren in den huiskring aan het orde van den dag. « Het kind, zegt vader Cats, dat buiten spelen gaat, zegt hoe het in den huize staat. » Het kind dat eenen weg kiest, zegt, in meer dan een geval, welke baan in den huize hem werd aangewezen.

∴

M. Malou kwam, nu drie weken geleden, onpaselijk uit Brussel op zijn kasteel te Woluwe. Nu was die ziekte minder, dan weer erger. Donderdag den 1 juli, wandelde hij nog in zijn park ; 's woensdags nochtans sprak hij zijne biecht aan pater Meunier, overste der Redemptoristen.

Hij dacht reeds sedert lang dat zijn einde naderde ; doch hij zag de dood met een kalm oog aankomen. Inderdaad, als iemand op een werkzaam leven mag terugzien, dan zeker is het M. Malou. In de leste dagen hadden M. Beernaert en al de ministers hem bezocht. Zelfs kwam er een oogenblik dat men hoop had hem te zien herstellen ; doch zaterdag werd de toestand andermaal erger en werd de weerdige man bediend door den pastoor der parochie. Men weet nu ook dat M. Malou in september leztleden door eene geraaktheid werd aangedaan.

Mevrouw de baronnes d'Huart, de dochter van M. Malou en de eerw pater Malou, te Namen, kwamen in spoed naar Woluwe en woonden dan ook zijn afsterven bij.

Wat men over zijne leste oogenblikken vertelt, is veelal ongegrond. Zij, die er aanwezig waren, zijne kinderen, zeggen er niets over ; zij verlangen geen persgedruis rondom de doodkist van hem, die niets meer vroeg dan stilte en rust.

Op het kasteel te Woluwe was M. Malou recht thuis. Daar, tusschen zijne bloemen, in het lommer der boomen, kon hij vele bekommernissen vergeten. Zijn beste vriend was zijn hovenier, met wien hij over planten en bloemen redeneerde ; met wien hij werkte en die misschien beter dan iemand, fijne en geestige bijzonderheden over zijn leven zou kunnen meêdeelen.

M. Malou hield veel van gemeenzamen omgang met minderen. Hij sprak geerne met hen, ondervroeg henover hunnen toestand en de hulp, indien er hulp noodig was, volgde altijd.

Die man, zoo hoog geplaatst, zoo kolossaal rijk, zoo bekommerd met honderde politieke zaken, kon kind zijn met de kinderen.

∴

Men herinnert zich hoe de liberalen een liedeke uitvonden, dat door alle steden klonk : *à bas Malou, il faut le pendre, la corde au cou.* Hij zelf lachte om dat dom en hoosaardig gebruiken men hoorde het hem soms zelfs neurien, als hij over het aanpad van den Magdalenesteenweg ging.

Men vertelt dat in die dagen M. Malou eens aan het Hof was en de koningin hem lachend sprak over dat deuntje, en hem vroeg of hij het kende ?

— Zeker ken ik het, was het antwoord. En heeft Uwe Majesteit het niet onthouden ?

— Niet heel juist ; ik hoorde het slechts van verre....

— Als Uwe Majesteit het mij toelaat zal ik het eens spelen — en de staatsman zette zich aan de piano, speelde het lied, frazelde het en maakte er op de piano allerhande variatien bij.

Hare Majesteit lachte, en M. Malou gaf een goed voorbeeld aan de koningin. Zij zal er in later tijd zonder twijfel aan gedacht hebben, toen dezelfde bemionenswerdige *voyoucratie* achter hare koets brulde ; zij zal gedacht hebben aan de gerustheid en het onbekommerd karakter van M. Malou.

∴

Een liberaal blad vertelt het volgende : het was in 1857. De « klerikale » partij was in de kiezingen geslagen.

« 't Is er meê gedaan, zegde een lid der linkerzij tot M. Malou. De katholieken zullen niet meer aan 't bewind komen — een gezegde 't welk bewees dat dit lid der linkerzij heel weinig doorzicht, heel weinig kennis van den geest des lands en van de grondwettelijke instellingen had.

M. Malou gaf hem, met een grimlach, kalm het volgende antwoord :

« Denkt gij dat ? Welnu, bedrieg u niet, mijn beste ! Gij, liberalen, gij hebt voor u het straatlawijd. Dat is iets, maar... het duurt niet. Wij katholieken, wij hebben voor ons het werk van den mol, die geen lawijd maakt, maar die des te zekerder tot zijn doel komt. »

Gezegd, of niet gezegd, M. Malou was een goed profeet : de konservatieven kwamen terug, al deden zij geen mollen-werk, want zij bestreden met open vizier en klock, de gevloekte schoolwet. Zij kwamen zoo goed terug, dat men het liberalismus nu met een lantaarn moet gaan zoeken.

∴

M. Malou, zegt de liberale *Gazette*, was zeer oprecht en overtuigd godvruchtig. Toen hij nog student was aan de hoogeschool van Luik, waar hij M. Frère leerde kennen, ging hij iedere morgen ten 6 ure naar de eerste misse. 't Is verwonderlijk dat het liberaal blad aan die vroegmis niet een ander doel geeft, dat meer overeenkomt met het gewaande scepticism. Hij was niet uitgelaten in zake van godsdienst, zegt het *Journal de Bruxelles*; M. Malou, zeggen wij, was in niets uitgelaten.

∴

M. Malou was een goed teekenaar, en hij was er fierder op misschien dan op zijn talent van financier. Op de banken der Kamer werden niet zelden schetsen, geestig en scherp, rondgegeven, die van zijne hand voortkwamen. Meer dan een Kamerlid heeft van die schetsen in zijn bezit. Ook kent men watercolers en sepias, die M. Malou in wehladigheids-tentoonstellingen liet verloten, en die voor den arme of voor de scholen, een schooneu stuiver opbrachten.

Wij spraken hooger van zijne kennis in de hovenierderij. Toen men hem eens daaromtrent eene opmerking maakte, antwoordde hij dat het hovenieren voor hem eene voorzorg was : « Als het ministeren niet meer gaat » zegde hij fijn lachend.

Ook het menhelmaken was een ware drift voor hem. Hij maakte stoelen, banken en tafels en werkte daaraan dapper door. Als hij eenen stoel gefabrikeerd had en hij over het maaksel voldaan was, kon hij deze met liefde en fierheid bewonderen.

∴

Een 10tal jaren geleden ging een liberaal schrijver in de bibliotheek der Kamer een dokument zoeken, waarmeê hij het ministerie Malou in bres zou willen slaan. Terwijl hij aan 't zoeken was, kwam M. Malou binnen, en altijd geerne een praatje houdende, vroeg hij aan den liberalen afbreker :

— Wel wat zoekt ge ?

De liberaal zegde het openlijk, hetgeen nog al verwonderlijk was.

— O, o ! zegde M. Malou ; gij wilt mij dus eens afgeeselen.

— Wel ja, was het antwoord.

— Ter duivel, dat is precies niet heel plezierig en het feit voorzi is heel onaangenaam. Maar gij zult dat geval hier in deze papieren niet vinden. Die nota heeft niemand dan ik zelf. Ik zal ze eens laten opzoeken, en zo u dezen avond zenden !

En 's avonds bracht men een pak documenten in het bureel van den schrijver. Alles was daar bijeen.

Dat schildert den man ! zegt de liberale dagbladschrijver. Ja, dat schildert den man, die niet bang was aan zijne tegenpartij een wapen in de hand te geven. Overigens hij was zeker, daaraan twijfelen wij niet, dat hij een veel sterker wapen had dan 't geen hij leverde, en den houten sabel op tijd en stond zou breken als een soldersteek.

∴

Als men eene vergelijking maakt tusschen de welsprekendheid van M. Malou en van M. Frère — zij die langen tijd, in afwisseling, de hoofden der twee partijen waren — dan kan men zeggen dat, wanneer men M. Frère hoort, zijn woord trotsch, brekend is. M. Frère zegt de eenvoudigste dingen van de wereld, op eenen hoogen en deklameerenden toon ; hij neemt geerne den toon van profeet aan.

Als men hem hoort, zou men denken dat hij, M. Frère, *alles* heeft uitgevonden : de spoorwegen, de financien, de belastingen — ja, deze wel ! — de hulpmiddelen van den Staat, het leger, den vrede, den oorlog, het recht, de eerlijkheid, de openbare zedelijkheid !

Wat man, wat man ! Men weet niet, zegt Bilderdyk, hoe een hoofd aan zooveel wijsheid komt !...

M. Malou integendeel was veel eenvoudiger, veel nederiger in zijne manieren. *Poseeren* deed hij nooit. Drie uren lang sprak hij soms, en dat zoo klaar, zoo duidelijk, zoo eenvoudig dat de dorste en moeielijkste vraagpunten door iedereen werden verstaan. Die klaarheid, die eenvoudigheid, sloten de sierlijkheid, de warmte, de beweging niet uit. Men raadde den redenaar onder den geldman. M. Malou wist, bij het groepeeren van cijfers, zijne toehoorders belang in te boezemen.

∴

Eene opmerking, die zeer waar is : M. Malou heeft nooit, in zijn lang staatkundig leven, de vrijheid van anderen benadeeld. Maar hij wist altijd degenen die dit deden, tot hunnen plicht terug te roepen, zooals hij de liberalen deed tijdens de schoolwet Van Humbeeck.

∴

Men leest in het *Journal de Bruxelles* : « Verwonderlijk, die man zoo hevig aangerand door zijne tegenpartij, voor de kiezingen van 1847 en van 1857, 1874 en 1878, sterft omringd door eenen glans van populariteit. « Vader Malou » die leerling der Jesuieten, die « fanatieke, » die « slaf der theocratieke rischen, » die « handlanger der priesterregeering, » en patati en patata, is de type geworden van den nationalen man. Zijn geduld, zijne helderheid, zijne koelbloedigheid, de bewonderenswerdige eenheid van zijn leven, hebben over de onrechtveerdige vooroordeelen en over den partijgeest gezegepraald... Fier, zonder burgerlijke verwaandheid voor de grooten, was hij vriendelijk, beleefd, welwillend voor de minderen en nederigen. Wie heeft hem in 1884, als hij de koninklijke audencies verliet, in de Wetstraat niet op den tram zien stappen, en tot voor zijn huis in gesprek zijn met den koetsier Claes, die een hoekhelhebber is ?

« Men zegt dat kant nooit buiten Konigsberg kwam ; M. Malou is maar tweemaal buiten 's lands gegaan : eens toen zijn vader hem naar het pensionaat te St-Acheul bracht, en eens toen hij de begrafenis ging bijwonen van zijne jongste dochter, de schoone gravin Adrien d'Oultremont... Wel liet hij uit den vreemde een ongekenden masttebom invoeren, maar in den vreemde zocht hij geene politieke instellingen. Hij was nationaal tot in de punt zijner nagels. »

∴

M. Malou had veel litterarische kennissen ; zij hield van Shakespeare gelijk van Schuiler. Geene kennis was hem totaal vreemd. Hij sprak over alles, en sprak er goed over.

∴

M. Malou heeft op zijn sterfbed, den wensch te kennen gegeven dat de lijkplechtigheid zonder praberij zou plaats hebben. Dat verlangen is door de familie stipt in acht genomen geworden.

Als een bewijs hoe groot de overvloed van onderwijzers en onderwijzeressen is, die er gedurende de schoolwet van 1879 gemaakt werden, kan dienen dat voor eene plaats van onderwijzeres die er te Chaudfontaine open is, reeds 61 vragen zijn ingekomen, waaronder 20 van postulanten, die het diploma van bestuurster hebben.

∴

Men zal dit jaar het vijftigjarig bestaan vieren van de provinciale wet.

Deze wet werd den 2 december 1831 door M. de Theux voorgedragen ; van dit ministerie maakte deel graaf de Merode, Raikem, Ch. de Brouckere, Evain en de Muelenaere.

De voorzitter der Kamer was te dien tijde M. de baron de Gerlache.

De nog levende leden van dien tijd zijn : MM. Dele Haye, Leclercq, Henri de Brouckere en Jacques, de gewezen vertegenwoordiger van Marche.

De beraadslaging had plaats in 1834 onder het kabinet Lebeau-Rogier, dat het ontwerp van 1831 aannam.

M. de Theux was verslaggever over de wet, die hij drij jaren te voren had voorgedragen.

DE BRUIDSCHAT

(2e VERVOLG).

III.

Van toen af werden al zijne uitstapjes naar de heuvelvlakte gericht. Somtijds zag hij Lucile ; telkens vond hij hare wangen bleeker, haren blik wilder. Eens zag hij haar op het terras van het kasteel langzaam wandelen. Op den arm harer moeder geteund, blootshoofds, terwijl hare hairen in den wind golfden, volgde haar oog een zwerm trekvogels die in de grijze herfstlucht heentogen ; op hare kleurlooze lippen speelde een onbestemde glimlach, alsof ook zij zich gereed gevoelde om naar een ander vaderland heen te trekken. Met een somber voorgevoel trad Frederik het dorp weder binnen.

Van dien dag af, dwaalde hij steeds vergeefs om de stille burcht, nooit ontmoette hij er Lucile meer. Den volgenden zondag beval de pastoor, op den predikstoel, mejufvrouw de Montsabrey in de gebeden der geloovigen aan.

Alvorens hij te St-Maurice, waar het toeval hem geleid had, aangekomen was, giste Frederik zelfs niet dat er eene familie de Montsabrey bestond ; ook had hij Lucile en hare moeder slechts vluchtig kunnen zien en nooit het geluid harer stem gehoord. Nooit had er tusschen haar en Frederik, een reizend kunstenaar, eenige vertrouwelijkheid kunnen bestaan, daar de deuren van 't kasteel hem nooit toegang zouden verleenen.

Gesteld dat Lucile beter werd, dan nog zoude hij niets dan een vreemdeling, een onbekende voor haar blijven. Van waar dan die angst, die zich van zijn heet meester maakte, alsof het zijne zuster gold, toen hij het dringend gevaar vernam, dat Lucile bedreigde ? Dit kwam aangezien hij dat vreemde schepsel tot zijne eenige gedachte gemaakt, haar in zijn zielsleven opgenomen had, en het toescheen alsof zij door haren dood iets van dat leven zonde met zich nemen.

Na het einde der mis, ging Frederik rechtstreeks naar de pastorij, waar hij sedert het feest van St-Maurits, naar men wel denken kan, vrijen toegang had. Hij wilde op bescheidene wijze bij den pastoor naar den aard der ziekte, die de jonge dame deed wegkwijnen vernemen ; doch reeds bij het eerste woord sloot hem de goede priester den mond met te zeggen :

— Mijn goede jongen, dat is Gods geheim.

Frederik drong er niet verder op aan en stond juist op het punt om te vertrekken, toen doctor Vincent de pastorij binnentrad. 't Was een schoone grijsaard, met een treurigen doordringenden blik en een verstandig, zacht uiterlijk. Hij woonde in de nabijheid van St-Maurice, waar hij de gezondheid van 't lichaam, gelijk zijn broeder die der zielen verzorgde. Men kon het aan hem zien dat hij in dit arme gebucht volstrekt niet op zijne plaats was.

Broeder, zegde de pastoor, hem Frederik voorstellende, dit is de brave jongman die der gemeente het beeld van onzen heiligen patroon heeft wedergegeven.

Doktor Vincent had over onzen held hooren spreken en zijn talent, zijn edel hert, en de uit stekende dienst die hij der kerk bewezen had, hooren roemen. Hij drukte hem met warmte de hand, en, ondanks het verschil in leeftijd voelde Frederik zich dadelijk door de zachtheid zijner stem en de eenvoudigheid zijner manieren tot hem getrokken.

In minder dan een uur hadden zij vriendschap voor elkander opgevat. Mocht de een al het betooverende der jeugd in zich vereenigen, zoo bezat de andere de toegevendheid en goedheid, die het bekoorlijke van den ouderdom uitmaken.

Toen de doktor opstond, nam hij met goedhertige gemeenzaamheid Frederik's arm, en traden beiden, als vrienden de pastorij uit.

Het was een schoone dag. Zij wandelden samen langs het holle pad dat met heestergewassen beplant was. De doctor vroeg naar Parys, waar hij lang gewoond had, naar de letterkunde en schoone kunsten, die hij steeds had blijven liefhebben, en waarover hij met juisten smaak en eene verheevenheid van denkbeelden sprak, die men zelden bij een dorpsgeneesheer aantreft. Hij scheen zich gelukkig te gevoelen de bekommering en zorgen zijner betrekking, voor een oogenblik, te vergeten en het was zonder twijfel, sedert 25 jaar dat hij het platteland bewoonde, de eerste maal dat hij zulk een voorrecht genoot.

Van zijnen kant verheugde zich Frederik, wiens nieuwsgierigheid niet ingeslumerd was, bij het denkbeeld dat hij eindelijk aan de bron der waarheid was en hem nu het geheim, dat hem onophoudelijk bezig hield, wellicht zou ontsluierd worden.

Op eenigen afstand van het kasteel, aan de helling van den heuvel, hield de doktor aan het hek van eenen tuin stil, waarachter een eenvoudige woning verscholen lag, en noodigde Frederik uit een weinig bij hem uit te rusten. Het was de woning van eenen wijsgeer of dichter ; alles ademde er vrede en rust. In het huis, met rozen, klimop en kamperfoelie begroeid, vond men zekere sierlijkheid die van 't hert komt en waardoor de onbeduidendste voorwerpen met een heerlijken geur doordrongen, met zachten weerglans verlicht worden.

Schikking van meubelen en kunstvoortbrengselen openbaarden een goeden smaak en gewoonten die men met verwondering op honderd uren afstand van Parys, in het gebergte La Creuse moest gadeslaan. De muren van den salon, die tevens tot studeervertrek en bibliotheek diende, waren met eene sierlijke, levendige stof behangen die dit eenigzins somber verblijf vervrolijkte. Hier en daar hingen er boekenschapen en consoles aan den wand, die met kristallen mineralen, gedroogde planten en boeken, waaronder Frederik vele vrienden zijner jeugd herkende, bedekt waren. De vensters zagen op de perken met dahlia's en asters uit. In dit vertrek leidde de doktor den verwonderden jongman het eerst binnen. Na verloop van eenige oogenblikken bracht eene goede vrouw, die bij haren heer de betrekking van huis- en hofmeesteresse te gelijkertijd waarnam, eenige vruchten uit den boomgaard geplukt, op eene schotel, meedoekjes die zij zelf toebereid had en eene flesch ouden wijn, die zij in het beste hoekje van den kelder gehaald had.

— Jonge vriend, zegde doktor Vincent, 't is eene schrale ontvangst ; wees echter verzekerd dat uwe komst alhier een gelukkig toeval is, waarvan ik al de weerde gevoel. Toen ik jong was hield ik van de fraaie kunsten, en lang zijn zij de lust van mijn leven geweest. Sedert ik wist dat gij te St-Maurice waart, ben ik dikwijls op het punt geweest van naar u toe te gaan, en u in mijne kluis binnen te geleiden. Doch wat ik zoo geerne wilde, kon niet zijn ; daar zoo bittere smert mij elders roept, en zoo vele zorgen mijne tegenwoordigheid eischen ! voegde hij er op treurigen toon bij.

Die laatste woorden ontsloten de deur, waardoor Frederik's nieuwsgierigheid eindelijk naar binnen kon sluipen. De gelegenheid was te goed, dan dat hij er niet onmiddelijk gebruik van zou maken. Nadat hij zijnen gastheer dank gezegd en hem zijn spijt betuigd had van hem niet eerder ontmoet te hebben, sprak hij verder zonder omwegen over mevrouw de Montsabrey en hare dochter die hij, eenige dagen te voren, op een zodenbank, in gezelschap van den doktor gezeten bemerkt had.

— Ik heb u toen wel bespeurd, sprak de grijsaard. Toen gij voorbij ons gingt, heb ik het gevoel van kieschheid begrepen waarom gij geheel gaat met u te verwijderen, en alschoon ik u voor de eerste maal zag, hield gij, mijn jonge vriend, van dat oogenblik al mijn hart gewonnen.

Toen het gesprek aldus aangevangen was, beloerde Frederik sleeuts den stroom te volgen om zijn doel te bereiken. Met zulke levendige of dichterlijke kleuren gal hij den indruk, op zulke kinderlijke wijze de sympathie die hem dit meisje en hare moeder inboezemden te kennen, er was in al zijne vragen zooveel bescheidenheid, warme belangstelling en kieschheid gelegen, dat doktor Vincent zeker door dit alles moest getroffen worden.

De dag viel en reeds was de zon achter de torens van het oude kasteel verdwenen.

De doktor hield den jongen schilder bij zich, en toen hij, des avonds voor het vuur gezeten, zich gestemd gevoelde om zijn hart eens uit te storten en zich gelukkig achtte een toehoorder bij zich te hebben die in staat was om hem te begrijpen, besloot hij te verhalen hetgeen hij wist.

De maan vertoonde zich met haar rond gelaat door de half ontbladerde boomen van den tuin ; een scherp windje blies rondom het huis : het hout knapte in den haard. Frederik op den arm van den leuningstoel, waarin hij gezeten was rustende, luisterde met gespannen aandacht.

De doktor begon aldus :

— Gij hebt mevrouw de Montsabrey gezien toen zij bij hare dochter zat, en opgemerkt dat zij, ondanks de smert die haar overstelpt, en de